

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ КУЧЕШКИЯТ ВЛАК

Превод от руски: Любомир Методиев, 2003

chitanka.info

Обикновено към дванайсет часа по обяд колоколамчани и прелестните колоколамчанки излизаха на улицата, за да подишат чист мразовит въздух. Гражданите нямаше какво да правят и всеки ден дълго се наслаждаваха на чистия въздух.

В петъка, който се падна в началото на март, когато на Голяма месткомовска последователно циркулираха най-именитите семейства, откъм площад Членски се дочуха звънчета, след което на улицата се изпързала удивителен впряг.

В дълга лапландска шейна, теглена от дванайсет кучета, се беше разположил млад човек с пълно лице, увит в еленова шуба.

При вида на този впряг, толкова странен за умерения колоколамски климат, гражданите проявиха естествено любопитство и като шпалир застанаха от двете страни на булеварда.

Неизвестният пътешественик бързо препусна по улицата, като често пошляпваше с камшика запененото по-мързеливо куче от третата редица и със звънлив глас подвикваше:

— Шарик, дяволе кривоглед! Еей, Шарик! Получаваха си го и другите кученца:

— Аз на т-тебе, Бобик!... Еей, Жучка!... Пази сеее!

Колоколамчани, като не знаеха кого им е пратил Бог, за всеки случай викнаха ура.

Непознатият свали кожената си шапка с дълги сибирски уши, приветствено я размаха във въздуха и спря неудържимия си впряг край пивницата „Гласът на миналото“.

Подир пет минути, след като завърза кучешкия влак за едно дърво, пътешественикът влезе в пивницата. На стената на питейното заведение висеше плакат: „Молим, не си бършете ръцете в покривките“, макар по масите да нямаше никакви покривки.

— С какво ще обичате да ви нагостим? — попита съдържателят с разтреперан от вълнение глас.

— Млък! — викна непознатият и веднага поиска шест бири.

На колоколамчани, натъпкали се в пивницата, им стана ясно, че имат работа с необикновена личност. Тогава от тълпата излезе представителят на изпълнителната власт и с беззаветна преданост в гласа извика точно по Гогол:

— Ще имате ли някакви заповеди към началника на милицията Разграниченски?

— Ще имам! — отговори младият човек. — Аз съм професорът от централната изящна академия на пространствените науки Емануил Старонахалски.

— Слушам! — викна Разграниченски.

— Метеорити имате ли?

— К'во?

— Метеорити или така наречените болиди имате ли?

Разграниченски много се изплаши. Отначало каза, че има. После каза, че няма. След това окончателно се обърка и промърмори, че има един абсцес, но за съжаление още недостатъчно изявен.

— От абсцеси не се интересувам! — възкликна младият осемнадесетгодишен професор, на когото пищните лаври на Кулик не даваха покой. — По данни получени в централната академия, при вас по време на царуването на Александър Първи Благословени е паднал метеорит, голям колкото Кримския полуостров.

Представителят на изпълнителната власт съвсем се обърка, но положението спаси мосю Оригинал, най-мъдрият от колоколамчани.

Той приветства младия професор по източен маниер, като положи длан последователно на челото и до сърцето си. Смяташе, че така трябва да се приветстват представителите на науката.

Като свърши с този церемониален обряд, той заяви, че от съвременниците на Александър Първи Благословени е останал само един безпартиен старец на име Керосинов и че този старец е единственият, който може да даде на професора нужните му разяснения.

Керосинов, макар и обрасъл в нещо като коренище, се оказа бодър и весел човек.

— Е, какво, старче — дружелюбно попита професорът, — време ли е за крематориума?

— Време е, бащице — радостно отвърна старецът, преживял век и половина, — в нашия, савецкия крематориум. В нашия си колумбариум.

После помисли и додаде:

— И планетариум.

— Метеорита помниш ли?

— Че как, бащице, помня го. Всички дойдоха, Александър Първи. И Голевещев-Кутузов дойде с Егерт и Малиновска. И той,

дето въртеше, киноимпаторът дойде. И Анри Барбюс дойде в държавен кабриолет, разпитва за стария живот, аз, разбира се, нищо не скрих. Изтезаваха ни, казвам. През 1801 година, казвам.

Тук старецът задрънка такива дивотии, че го отведоха. Професор Старонахалски не можа да получи никакви други сведения относно метеорита.

— Мда — замислен промълви професорът, — ще се наложи да се прави сондаж.

Той не си плати бирата, опъна една палатка на Голяма месткомовска и заживя там в очакване, както твърдеше, от центъра да пристигнат средства за сондажа.

След седмица той пусна брадица, задлъжня за шест гроса бира и остана без кучетата си, които избягаха от него и се скитаха из покрайнините на града, всявайки ужас у пътниците.

Колоколамчани обикнаха младия професор и много го съжаляваха.

— Ще си пропадне нашият Старонахалски без средства — говореха си те в къщи, докато пиеха чай — а пък какво ти сондиране без средства.

Вечер отбрано общество се събираше в „Гласът на миналото“ и разглеждаше загиващия пътешественик.

Професорът седеше зад зелена преграда от бирени бутилки и с пронизителен глас четеше московски вестници. По малкото му лице се стичаха пиянски сълзи.

— Ето, моля ви се, какво пише във вестниците — бърбореше той. — „Всички да търсим професор Старонахалски“, „Експедиция в помощ на професор Старонахалски“. Търсят ме. Ох! Ще ме намерят ли?...

И професорът заридаваше с нова сила.

— Наука! — с уважение говореха колоколамчани. — Това не ти е като да отвориш лавка. Хич не е шега! Метеорит! Веднъж на хиляда години се случва. А къде да го търсиш? Може и в Тула да си лежи! А човекът загива тука нахалос!

Най-последно — след месец — експедицията попадна на следата.

От сутринта Колоколамск се препълни със северни елени, аерошейни и кореспонденти с топли плъстени ботуши. Под звъна на камбаните и радостните възгласи на тълпата извлякоха професора от

„Гласът на миналото“, с усилия го изправиха на крака и лекарите на експедицията го прегледаха. Те намериха, че прекрасно е съхранил силите си.

А в това време кореспондентите с плъстени ботуши бродеха по улиците и като дърпаха колоколамчани за пешовете, жално питаха:

— Абсцеси има ли?

— Циреи има ли?

На следващия ден северните елени и аерошейните отнесоха спасителите и спасения.

Експедицията бързаше. През следващата седмица ѝ предстоеше да спаси още двадесетина души изследователи, изчезнали в снежните простори на нашата необятна страна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.